

Jiná fantasy

PRVNÍ KROK

Štěpán Burda

ilustrace:

jazykové korektury: Andrea Jarošová

První krok

Věnováno pro mého drahého bratra Ivana

Když odezněl poslední tón, flétna oněměla. Sirotek odložil svůj nástroj a vzhlédl k muži, který se před ním zastavil. Nemohl si být jistý, nakolik byl Kejklíř dochvilný, jelikož nejbližší sluneční hodiny byly až na Stříbrném náměstí. Důležité bylo, že přišel, jak se domluvili.

„Tak a teď už je to na tobě,“ dodal nakonec Kejklíř a chystal se k odchodu. Jeho tvář i hlas byl upřímný. Lehce se usmíval. „Víc ti k tomu nemám co říct. Už záleží, jak se ty sám rozhodneš. Jestli chceš něco změnit a udělat první krok,“ poslední dvě slova zdůraznil.

„První krok...“ zopakoval Sirotek.

„Ano, rozhodnutí je zcela na tobě. Už víš, že jsou i jiné možnosti, ale vydat se jim vstříc můžeš jen ty sám,“ řekl Kejklíř a neznatelně pokynul chlapci, který držel jednoduchou flétnu ve dlaních. „Víš kde mě hledat. Zítra ráno odjíždíme,“ rozloučil se. Posunul si z čela tmavě fialovou čepku, která mu před chvílí padala až k obočí.

Odešel.

Sirotek přitiskl flétnu k ústům a opět promlouval skrz její dřevěné tělo. Táhlé tóny se rozléhaly kolem a tu a tam oslovily spěchající, kteří v doslechu hudby zpomalili. Někteří se dokonce zastavili a hodili do dřevěné misky před černovlasým chlapcem kousek zlomeného stříbra. Takovému člověku vždy Sirotek pokynul a usmál se na něj. Rád se usmíval. Poslední dobou však méně a méně.

Sirotek se často přistihl, že přemýšlí o něčem jiném, než každý den jen vyesedávat v ulicích a žebrat do dřevěné misky. Navíc třetinu výdělku musel vždy odevzdávat Starci. Všechny děti mu říkaly Stařec, aniž by znaly jeho pravé jméno. Stejně tak jako chlapce s flétnou znali jen pod jménem Sirotek.

„Hezky ti to hraje,“ pochválila pouličního muzikanta mladá žena oblečená v kalhotách. Zastrčila si pramen plavých vlasů za ucho a ve stejné chvíli se jí mezi prsty objevil úlomek stříbrné mince.

Sirotek vděčně pokynul, ale zazvonění stříbra v misce nevěnoval mnoho pozornosti. Místo toho se cizince zadíval do očí. V zátylku cítil mírný tlak a mravenčení. Měl z té ženy zvláštní pocit.

Toho dne ještě podivnému mravenčení nerozuměl, a navíc, nebylo to poprvé, co podobné setkání zažil. Ani naposled.

„Yrino!“ ozval se mužský hlas.

Žena se na Sirotku ještě jednou povzbudivě usmála a zmizela v davu stejně tak, jak se před chvílí objevila.

„Slyšíš mě vůbec? Co je s tebou?“ chytil Medemír chlapce za rameno a zatrásl s ním.

Flétna falešně hvízdla.

„Slyším. Co chceš?“ oddálil flétnu od rtů a podíval se na drobného pihovatého klučinu.

„Ta ženská tě učarovala nebo co?“ provokoval Medemír svého kamaráda. Dětily je od sebe tři roky. Sirotek byl starší.

„Ne, neučarovala,“ ušklíbl se, „jen jsem z ní měl divný pocit,“ přejel si dlaní po týle, „jakoby mě tady vzadu v hlavě mravenčilo.“

„Však se na tebe usmívala. Viděl jsem to.“ Mladšímu chlapci se leskly oči veselostí. „Jestli tě nemravenčilo někde jinde.“ Rozesmál se.

„To je jedno,“ odpověděl Sirotek s úsměvem a mávl rukou na znamení, že se o tom nechce více bavit.

„Byla oblečená v mužských kalhotách, možná patří mezi *lovce*,“ nedal se Medemír jen tak odbít. Rád poslouchal a ještě raději si povídal o *lovcích* a *jiných*, kteří uměli věci, o kterých běžný člověk neměl ani zdání.

„Proč jsi přišel?“ Zadíval se nad Medemíra a potichu dodal: „Neříkej, že se bavit o *jiných*...“

„To bych samozřejmě rád,“ stále se usmíval. Přiblížil se k Sirotkově uchu a pošeptal: „Rád bych uměl někomu číst myšlenky, nebo pohybovat věcmi, bez toho, abych se jich musel dotknout.“ Šeptal, protože věděl, že mluvit o takových věcech nahlas může být nebezpečné. „Stejně, jako to umí *jiní*!“

Sirotek se mladšímu chlapci podíval do tváře. Neusmíval se a beze slov dal najevo, že se o *jiných* dnes doopravdy také bavit nechce.

„Poslal mě za tebou Stařec. Prý máš jít za ním,“ jen co to Medemír dořekl, i jemu samotnému zmizel úsměv ze rtů.

„Co chce?“ zeptal se. Nečekal dobré zprávy. Pokaždé, když si někoho z dětí nechal Stařec zavolat, většinou to nebylo kvůli pochvale.

Medemír se rozhlédl a potichu přeříkal Starcův vzkaz.

Šli mlčky Širokou ulicí. Malý handl nechávali za zády a s ním i rozličné vůně pokrmů, překřikování kramářů i drobných obchodníků, kteří vychvalováním svého zboží nechtěli ani jednoho zákazníka nechat bez povšimnutí odejít.

Slunce se opíralo o tvář prastaré zdi, která chránila část města. Jenom část, jelikož většina zdiva byla rozebrána časem nebo samotnými lidmi, kteří opuštěné město znovu obydleli a kameny z hradeb použili pro výstavbu svých domů.

Sirotek přemýšlel, jak se mohl Stařec o jeho úmyslech dozvědět. Bylo pravdou, že se jimi netajil, ale také je nerozkřikoval na každém rohu. Každopádně někoho Sirotkova slova zaujala nebo znepokojila natolik, že se o ně podělil se Starcem. Někdo uvěřil, že by se Sirotek mohl rozhodnout a šel by si za svým.

„Proč ses rozhodl odejít?“ zeptal se Medemír a vytrhl tak mladíka s flétnou ve dlaní z přemýšlení.

Chlapec s černými, rozčepýřenými vlasy se na kamaráda podíval, ale nezastavil se. Vyhnul se ženě nesoucí džbán a odpověděl dostatečně nahlas, aby jej bylo slyšet i přes hluk rachotící káry jedoucí několik kroků před nimi. „Nelíbí se mi to, co děláme.“

„Jak to myslíš? Přece neděláme nic špatného nebo ano?“ podivil se Medemír a dotkl se žebravé dřevěné misky, která mu visela na kusu motouzu kolem krku. „Stařec se o nás postará, neděláme nic těžkého... a ty máš navíc flétnu a hraješ. Málo kdo z nás kluků, je šikovnější než ty.“

Unaveně se usmál, protože Medemír mu nerozuměl. Přesto zápasil s myšlenkou, zda se jednoznačně rozhodnout.

„Nebo to myslíš jinak?“

„Ano,“ přikývl. „Je pravda, co říkáš, ale já nechci posedávat, kam mě Stařec postaví a žadonit s miskou jako hladový pes. Čekat, až mi do ní někdo něco hodí. Proto se nejspíš zítra sbalím a přidám se k potulným kejklířům.“

„Aby to ale špatně nedopadlo, znáš je? Víš, co budete přesně dělat?“ Medemír nechtěl, aby jeho kamarád odešel a ještě se mu špatně vedlo.

„Přerade, copak je u tebe nového?“ zeptal se Sirotko muž, jehož záda byla stejně křivá, jako berla, o kterou se opíral. Zamlaskal téměř bezzubými ústy, ale k příchozímu ještě nepohlédl. Pozoroval město Velký Dvůr, které se pod nimi rozprostíralo. „Dlouho jsi to jméno neslyšel, že?“ položil hrbatý muž další otázku, aniž by dal mladíkovi čas na odpověď té první. „Ale já jsem na něj nezapomněl, přestože málo kdo jej zná,“ podíval se k chlapci a dodal, „že Sirotku?“

Mladík svíral v levé dlani flétnu. Střetl se s pohledem Starce, ve kterém se stále zračil zdravý rozum, přestože jeho tvář byla plná vrásek a temeno měl lysé jako holobrádkovy líce. Cítil, jak se mu v krku utvořil knedlík a vlastní jazyk zdřevěněl. Stalo se to přesně tak, jako se obával, když kráčet sem na konec čtvrti, rozprostírající se nad Dobyčím trhem.

Starý muž opět zamlaskal a pak sevřel rty. Pozoroval Přerada, který klesl pohledem k zemi. K hnoji a špinavé slámě, co sem vozili pohůnci, čistící ohrady, v nichž se na trhu nabízel dobytek. „Opustila tě odvaha, nebo jsi zapomněl, co mi chceš říct, že?“ dobíravě povzbudil chlapce. Poškrábal se na zádech, které mu překrýval potrhaný šedý plášť.

„Přišel jsem za tebou, abych se rozloučil,“ začal Sirotek a vzhlédl ke Starci s berlou.

„Ale neříkej. Proto jsem pro tebe přece neposlal, že?“ muž se poprvé usmál. Jeho ústa byla prázdná a tmavá jako právě nasmolený

sud. „Ty jistě víš, proč jsem tě zavola, tak to zkus ještě jednou,“ poradil mu Stařec.

Na Velký Dvůr začínal dopadat stín, který vrhala skála, k níž se město tisklo. Bylo již dávno po poledni, a jak se slunce pohybovalo po obloze, přibývalo i více stínu.

Přerad sebral odvalu, ruměncem mu stoupal do tváře a znovu odpověděl: „Zavola jsi mě, abys mě přemlouval, ať neodcházím.“ Poškrábal se na opáleném krku. Svědil ho provázek, na kterém se houpala žebrová miska. Ač byla lehká, v blízkosti Starce jej tížila. Nebyla to jen samotná miska, ale také vědomí, že mu kdysi pomohla přežít a nyní tyto pocit zápasily uvnitř jeho mysli s touhou ji hodit Starci k nohám.

„Pleteš se,“ udělal krok směrem k Přeradovi. „Přemlouvat tě rozhodně nebudu, že?“ řekl Stařec a přitiskl dlaň ke svým prsům. Jeho artritické prsty sevřely předmět, který schovával pod nesčetněkrát pranou halenou. „To rozhodnutí nechám na tobě,“ usmál se, jako člověk, který cítí, že má navrch. „Spíš bych řekl, že váháš mi hodit misku k nohám a rozběhnout se ke Kejklířům. Poznal jsem to na tobě už před delší dobou, že nás chceš zradit,“ řekl muž s berlou a drknul tak na citlivou strunu Přeradovu. Všichni Starcovi sirotci byli svým způsobem zrazeni, odloženi. Necháni na pospas. A on se jich ujal. „Medemír mi to jen potvrdil,“ Stařec sevřel rty a lehce se narovnal v zádech, aby zdůraznil své vůdčí postavení.

Přerad polkl hořkou slinu. Srdce se mu rozbušilo. Sladký zápach tlející mrvy a všelikého odpadu, co sem lidé navozili, mu najednou způsoboval slabost. Miska se zdála ještě těžší a měl pocit, že jej stahuje k zemi. Připadalo mu, jako by jej motouz páčil na krku, ale to bylo jen ostré polední slunce.

„Ale dám ti ještě jednu šanci. Stejně tak, jako ty ji Přerade, můžeš dát Medemírovi. On se mi svěřil z lásky k tobě. Nechtěl, abys jej a nás opustil, že?“ Stařec i přes shrbená ramena převyšoval chlapce více jak o hlavu a nakláněl se tak nad ním jako hladový krkavec. „Cožpak pro tebe není jako vlastní bratr?“ snažil se zlomit veškerý odpor v Sirotkově mysli.

Přeradovi se v očích zaleskly slzy. Chvěly se mu víčka a motouz se na jeho sluncem ztmavlé šíji napínal. Nemohl uvěřit, že Medemír ho prozradil. Měl na něj vztek, který v ten okamžik zastíňoval porozumění k téměř bratrskému citu mezi nimi. Zaváhal. Starcovo semínko jedovatých slov, se začínalo ujímat. Přetáhl si motouz přes hlavu. „Proč se o mě tolik zajímáš?“ zeptal se Sirotek.

„Tolik?“ Stařec nasadil laskavý výraz, jeho oči však prozrazovaly faleš. „Ber to pouze jako dobrou radu. Co bys někde s těmi potulnými kejklíři dělal. Tady máš jistotu, že se o sebe postaráme. Máš co jíst, vždy najdeme na noc střechu nad hlavou. Vzájemně jsme si oporou, všichni jsme na tom stejně, že?“ gestikuloval přesvědčivě dlaní, a když dokončil větu, ozvalo se Starcovo zamlaskání. „Není třeba si nalhávat, že by ses měl jinde lépe,“ s hraným porozuměním k Sirotkovým pochybnostem přivřel oči a lehce Přeradovi pokynul.

Chlapec si vybavil Kejklířovo vyprávění o putování na voze mezi vesnicemi a městy. Zpívání, hraní na flétnu, kdy spolu s nástroji dalších muzikantů by tvořili krásnou hudbu. Vyprávění příběhů a jejich živé ztvárnění jako herci malému publiku na návších i velkému ve městech. O jiném životě. O více možnostech, byť by neměli každý den střechu nad hlavou a jejich domovem by byla cesta. „Starče, možná máš pravdu, ale...“

„Že?“ nenechal Přerada domluvit. „Já ti rozumím, že Kejklíř ti nasliboval hory doly. Dobrodružný život a věci, které bys rád dělal. Ale to jsou bláhové představy, které vůbec nemusí vyjít. Tady s námi máš jistotu,“ zadíval se chlapci přesvědčivě do očí a prstem ukázal na miskou, kterou Sirotek držel v ruce. „Podej mi ji,“ nastavil dlaň. „Pohlídám ti ji a zítra se pro ni vrať, ať vidíš, že nechávám rozhodnutí na tobě.“

Chlapec zaváhal. Ve Starcově vrásčité tváři byla vidět skrývaná neupřímnost. Přerad to však nerozpoznal.

„Zítra si pro ni zase přijď, budu ji opatrovat. Víím, že se správně rozhodneš a následujícího se opět uvidíme,“ položil Sirotkovi otcovsky dlaň na rameno.

Stařec poslouchal zeslabující se hlas flétny a sledoval Přerada, jak schází dolů, mezi staveními k Dobyččímu trhu. Sám v ruce držel chlapcovu dřevěnou mísu. Měl pocit, že ho ztrácí. Přesto pozvedl koutky úst, zamlaskal a krákavě se zasmál. „Neboj se Přerade, pošlu za tebou chlapce, aby na tebe dali pozor. Mrzelo by mě, kdyby ses zítřejšího rána vydal špatným směrem. Neboj se, oni se o tebe postarají.“

Představoval si okamžik, že když Starci zanechá mísu, tak všechna starost z něj opadne. Opustí ho váhání, které si na místo toho stále nesl s sebou. Ba naopak, Přeradovi připadalo, že by starý muž mohl mít pravdu. Začal si připouštět, že vydat se s potulnými muzikanty nemusí být zrovna nejlepší nápad. Musel přikývnout Starcovým slovům, neměl se vlastně až tak špatně. Táhli všichni za jeden provaz nebo ne?

Slunce zakryl mrak a začal se zvedat vítr, který rozfoukával slámu a seno po Dobyččáku. Čtyřnozí tvorové bučeli a hýkali, snad cítili přicházející bouři ve vzduchu.

Přerad zastrčil flétnu za halenu a když hřbetem ruky nezavadil o mísu, která se mu od nepaměti houpala na krku, připadal si, jakoby něco ztratil. Kus sebe. Měl dojem, že se ocitá v cizích místech, přesto byl stále ve městě, které dobře znal. Ta cizí místa však představovala pocit, který neznal. Podivné chvění v žaludku a mrazení na ramenou, když se měl rozhodnout, udělat ten první krok a vykročit jiným směrem než ostatní děti. Opustit starce a zítra ráno vyrazit s kejklíři. Netušil, co se však pro něj chystá.

Přestože šel po obvodu velkého tržišního místa, tu a tam se zastavil a nechal projet káru či povoz, nebo jezdce na koni, kteří mířili k hostincům či hampejzům po obvodě náměstí, schovat se tak před blížící se bouří. A třeba i něco dobrého pojmít nebo popít, či zažít příjemné pocity s prodejními ženami. Sám Sirotek také zamířil do jednoho podobného místa. Byl to hostinec, který nesl velmi příhodné jméno, jež odpovídalo zvláštní vývěsné tabuli nad vchodem.

Začalo poprchat.

Za šerpou kolem pasu měl Sirotek ve váčku pár úlomků cinkrláků – stříbrných mincí, kterými se platilo. Když jich měl člověk hodně, dalo se za ně pořídit téměř vše. Prostě bylo možné vybírat z více možností.

„Uхни mladej, a nezavazej ve dveřách,“ zanádal muž, který se ráznými kroky mihl kolem Sirotky a vešel do hostince. Nad dveřmi visel kus zplihlého, snad i za slunečného počasí, stále vlhkého hadru, který kdysi býval kabátem.

Mokrý kabát nebyl žádným výstředním hostincem, ale nazvat jej zaplivanou špeluňkou by byla lež. Hostinský mu zde několikrát dal zdarma trochu kaše, a když byl v dobré opilecké náladě tak i malý roh horké medoviny. To pak však musel hrát na flétnu celý večer.

Rozrazilily se dveře a z hostince vyletěl strakatý kocour jako střela doprovázen několika pepnými nadávkami. Zvíře se na chvíli zastavilo před Sirotkem, naježilo se a zasyčelo jako kovářský měch. Na hřbetě mělo čerstvou ránu, ze které po bílé srsti stékaly karmínové pramínky a vpíjely se do prachu před hostincem. „Věřím, že dnes nedopadnu jako ty. Na rozdíl od tebe nejsem kocour,“ usmál se, protože zevnitř se ozvalo hlasité kýchnutí a pak někdo dveře silně zabouchl. Hostinský kočky zrovna nemiloval.

Jeho prsty na dřevěném těle dechového nástroje tančily stejně rychle a divoce jako několik smělých tanečníků uprostřed lokálu. Široká řada dubových prken, po nichž odvážlivci poskakovali, mlaskavě klapala o rozměklou hliněnou podlahu. Malá holčička se přidala k flétnistovi. Tloukla paličkou na bubínek, který více jak před hodinou odložil velmi unavený muzikant na desku stolu, o níž se sám opíral čelem.

Další a další lidé se přidávali k tanci. Sirotek hrál přirozeně. Jeho ruce a ústa žila vlastním životem. Znal veselé i smutné písně. Přestože dnešní srdečná nota rozveselovala hosty a pobízela je k tanci, Přeradovy oči se upíraly k plameni jedné z mnoha svící, co

oranžově osvětlovaly vnitřek hostince. Jeho mysl bloudila mimo zdi Mokrého kabátu. Zdálo se, že hudba k jeho uším doléhala z velké dálky a ani rytmické dunění bubnu jej nedokázalo přivolat blíž.

Přemýšlel nad dnešním dnem a setkáním se Starcem. Vracela se mu jeho slova, která říkala, že by bylo nesprávné je opouštět.

...co bys s těmi potulnými kejklíři dělal. Tady máš jistotu, že se o sebe postaráme.

Možná má pravdu, znám já vůbec toho Kejklíře? Ptal se v duchu sám sebe, jeho prsty zpomalily. To že dělá muziku, ještě nemusí znamenat, že je lepší než Stařec.

...dobrodružný život a věci, které bys rád dělal, to jsou jen bláhové představy.

Jenže, co je to za dobrodružství, celý den někde sedět s miskou na zemi a hrát lidem, z nichž se většina ani nezastaví. Byť bych hrál sebelépe.

Někde z dálky se začalo ozývat drnkání na loutnu.

...zítra si pro ni zase přijď, budu ji dobře opatrovat. Víím, že se správně rozhodneš.

Veselá melodie strunného nástroje i bubínku pobízela flétnistu k živějšímu tempu. Hudba se stávala hlasitější a hlasitější, jak přestával naslouchat myšlenkám a podbízivým Starcovým slovům. Přeradovy prsty zrychlily a rty se se prohnuly v neskrývaném úsměvu. Podpořil děvčátko i muže, hrajícího na loutnu, a jejich muzika doslova pobízela hosty k rychlejšímu tanečnímu skoku.

Rozhodl se. A jeho rozhodnutí bylo prvním krokem k činu.

Misku má u sebe přece Stařec, pomyslel si. Přesto Přerad cítil jakousi potřebu Starce naposledy vidět. Rozloučit se s ním. Měl však strach, že by jej mohl znovu zviklat slovy. Nebylo to poprvé, co zjistil, že slova byla největší Starcovou zbraní.

Pohlédl na flétnu a srdce se mu rozbušilo. Měl být přece dnešního rána u Černého dubu, který byl jediným stromem na Malém handlu. Zastrčil nástroj za šerpu a rychle slezl po žebříku dolů do

stáje. Tmavohnědá kobyla s bílou lysinou na čele poplašeně zarehtala.

Sirotek se rozběhl ven.

Dobytčák žil svým rušným životem. V ohradách byl vystavený dobytek a časně vstávající kupci a handlíři se už se zájemci dohadovali o ceně za nejlepší kusy. Nebylo pochyb, že Přerad zaspal.

Nemohl si všimnout, jak se dva dospívající výrostci rozběhli stejným směrem. Měli se o Sirotku postarat. Vyhýbal se lidem i dobytku, a hledal nejrychlejší cestu skrz náměstí. Doufal, že na něj Kejklíři čekají. Ještě tam budou, čekají na mě, přál si v duchu.

„Hej!“ křikl na Sirotku jeden z výrostků a zároveň jej chytil za rameno. „Nehledáš tohle?“ zamával Přeradovi dřevěnou flétnou před obličejem.

Sirotek poznal svůj nástroj a pocit prázdného místa za šerpou mu to jen potvrdil. Uvědomil si, že Stařec se pojistil a poslal na něj dva své přísluhovače, aby ho zadrželi. Všechny ty medové řeči byly jen klam a poslední zaváhání se v Přeradově mysli rozplynulo. Neměl pochyb, že Stařec nechtěl, aby s kejklíři město opustil. „To je moje flétna, vrať mi ji,“ chvěl se mu hlas a ruce rozrušením.

„Hm, to tak,“ přiblížil se druhý kluk s křivě srostlým nosem. Dalo se tušit, že k ráně nemá daleko.

„Co se o mě zajímáte?“ zeptal se Přerad. „Ta flétna je pro vás bezcenná, a pokud ani jeden z vás nehraje, je to jen dutý špalík dřeva,“ nesměle pozvedl dlaň, aby mu nástroj vrátili.

„Pro nás je to fakt jen kus dřeva, ale jak je vidět, pro tebe ne,“ otočil se ke svému kumpánovi, který mu pokynul, že si to oba vykládají správně.

V ten nepozorovaný okamžik Sirotek hmátl po flétně a sebral ji. Rychle se otočil a rozběhl se směrem k Malému handlu. Oповědi mu byla rána do zad. Cítil, jak v něm zadunělo a bolestí zaklopýtal. Vrazil do čeledína nesoucího dva koše a taktak se udržel na nohou. Dva kroky náskoku za tu bolest sotva stály. Slyšel za sebou nadávky a hrozby, a nebylo pochyb, že ho pronásledují. „Z cesty, z cesty!“

Uhni!“ křičel a snažil se rychle proplétat mezi lidmi. V dlani svíral flétnu.

Vyběhl na Širokou ulici a pod jeho obyčejnými krpci zaskřípal štěrk. Kdyby úplně zastavil, spadl by pod vůz, který táhli dva volci. Přeskočil oje a přesto, že se přidržel oběma dlaněmi, měl co dělat, aby neskončil na zemi rozplácnutý jako žába. Krkolomný doslova kejkliřský kousek měl za sebou.

Ohlédl se, aby zjistil, zda své pronásledovatele setřásl. Ano. Stáli na druhé straně ulice, ale v jejich tvářích byl úsměv. Křivý nos svíral v dlaních Sirotkovu flétnu. Škodolibě se usmíval a čekal, až se na něj Přerad podívá. V ten okamžik flétnu zlomil, stejně lehce jako kuřecí krk a hodil ji pod kola projíždějících vozů.

„Ne,“ stěží se vydralo z Přeradových úst. Oči mu zalily slzy vzteku, vzdoru a odplaty. Měl pocit jako by mu zlomili vlastní ruku.

„Sviňopsi,“ zanádal si Sirotek pro sebe. „Jak mě teď kejkliři přijmou, když nemám, co nabídnout. Bez flény jsem doopravdy nahraný,“ polkl hořkou slinu, ale tempo nezpomalil. Pro Přerada to byla citelná ztráta. S dřevěnou flétnou doslova vyrůstal, pamatoval, kdy na ni zahrál první tón a první písničku. Teď si mohl jen pohvizdovat, jako nějaký pasáček krav. Nevěděl, co se stane a v hlavě se mu honily ty nejhorší obrázky, že jej potulní muzikanti nepřijmou a řeknou mu, ať se vrátí ke své žebrácké misce. Přes všechny zmatené myšlenky nezvolnil krok, sledoval své mňhající se špičky krpců a tu a tam od nich pozvedl tvář, aby se ujistil, že jde správným směrem.

Ani jedna z jeho nejhorších představ se nenaplnila. Nikdo se mu nevysmál, žádný z potulných muzikantů ho neposlal pryč. U Černého dubu totiž žádný Kejkliř nečekal.

Zrychlil do poklusu.

Proběhl kolem malého chlapce, kterému u nohou stál prázdný košík a okusoval stále zmenšující se ohryzek jablka. Za stromem Kejkliře nespatriil. Ani nikoho jiného, kdo by alespoň vzdáleně připomínal potulného muzikanta. „Propásl jsem je,“ povzdech si

Přerad nahlas a svěsil zklamaně ramena. „Došel jsem pozdě a můžu si za to jediné sám,“ obviňoval se, a aby to nebylo málo, vybavil se mu škodolibý obličej kluka, který mu před chvílí zlomil flétnu. „Sviňopsi!“ křikl a kopl do nejbližšího kamene. Nebylo mu o moc líp. Z očí mu kanuly slzy vlastního zklamání a měl chuť si na něčem vylít vztek. Kopl do dalšího kamene, a když hledal třetí kámen, všiml si zapomenutého ohryzku. Zbytku jablka, na kterém byl nalepen prach, a už si k němu hledali cestu mravenci.

„Jestli bys rád jablko, už nemám,“ hnědovlasý klučina pohlédl k prázdnému košíku. „Všechna jsem už prodal,“ jeho bílé zuby uždibovaly z jadřince i ty poslední zbytky dužniny.

„Všechny?“ zeptal se Sirotek. Byla to hloupá otázka, protože kolem bylo mnoho lidí, na které určitě přišla chuť, si do vyleštěného červeného jablka kousnout. Na Malém handlu se prodávalo všechno možné a také všelikeré druhy potravin a laskomin.

„Ano a docela rychle. Kdyby ti kejklíři ode mě kupovali košík každý den, brzy bych si mohl začít vysazovat vlastní sad,“ usmál se.

Přerad mu úsměv oplatil. „Nevíš, kam jeli, neříkali něco?“

„Každý něco říká, ale většina jen žvaní. Říkali, že mají namířeno do Vrbinek a pokud tady na někoho,“ jeho úsměv se rozšířil, „počkám, odkoupí všechna moje jablka. Myslím, že by to udělali i tak, protože moje jablka mají vždy něco navíc, než ta ostatní. Pustili se do nich, jen co zaplatili.“

„A co ještě říkali?“ blýskla pro Přerada naděje.

„Že mám někomu a myslím, že to budeš ty, vyřídit, že stále s tebou počítají,“ chlapec se sehnul, sebral koš a rozloučil se. Jeho služba zde skončila.

„Díky, snad jednou svůj sad skutečně vysadíš,“ zamával chlapi, aby jej povzbudil.

„Já vím, že vysadím“ pozvedl košík. „Tímto to všechno začalo. Toto byl můj první krok,“ v očích se mu sebejistě zalesklo a vmísil se zpět do davu.

„První krok,“ zopakoval Přerad a odhodlaně vykročil.

